

Sygn. akt VII U 500/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 czerwca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodnicząca – SSO Lucyna Stąsik - Żmudziak

Protokolant p.o. prot. sąd. Magdalena Grzyb - Lutchanah

po rozpoznaniu w dniu 28 maja 2015 roku w Lublinie

sprawy B. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o wysokość emerytury

na skutek odwołania B. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 26 stycznia 2015 roku znak (...)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. do przeliczenia emerytury B. M. od 1 grudnia 2013 roku;

II. odrzuca odwołanie w części dotyczącej naliczenia odsetek za okres od 12 marca 2013 roku do 22 kwietnia 2013 roku.

Sygn. akt VII U 500/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 26 stycznia 2015 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.) odmówił B. M. przeliczenia emerytury od dnia 1 grudnia 2013 roku powołując się w uzasadnieniu decyzji na art. 113 ust. 1 pkt 1 cytowanej ustawy oraz okoliczność, że zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7 z dnia 4 grudnia 2013 roku do organu rentowego wpłynęły w dniu 19 marca 2014 roku (decyzja – k. 278 akt rentowych).

W odwołaniu B. M. nie zgodziła się z zaskarżoną decyzją w całości wnosząc o wyrównanie wysokości emerytury od dnia grudnia 2013 roku do lutego 2014 roku zgodnie z datą wpływu dokumentu do sądu. Nadto wносиła o naliczenie przez organ rentowy odsetek za okres od dnia 12 marca 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku (odwołanie – k. 2 akt sądowych).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, podnosząc argumenty, które legły u podstaw zaskarżonej decyzji, jednocześnie powołując się na przepis art. 109 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu

Ubezpieczeń Społecznych oraz na okoliczność niezrealizowania przez skarżącą obowiązków wynikający z zasady rozkładu ciężaru dowodów (odpowiedź na odwołanie – k. 3 – 3v. a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

Decyzją z dnia 7 czerwca 2013 roku po rozpoznaniu wniosku z dnia 12 marca 2013 roku organ rentowy przyznał ubezpieczonej emeryturę od dnia 1 marca 2013 roku, tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek. Do ustalenia wysokości emerytury przyjęto dotychczasową podstawę wymiaru świadczenia, wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przyjęty w poprzedniej decyzji, tj. 61,09 % oraz kwotę bazową 1977,20 złotych. Od wskazanej decyzji odwołała się ubezpieczona kwestionując przyjętą kwotę bazową i wskazując, że domagała się ustalenia jej prawa do emerytury należnej jej w wieku powszechnym po dniu 7 marca 2013 roku, kiedy to upłynęło 30 miesięcy wykonywania zatrudnienia po nabyciu prawa do „emerytury wcześniejszej” i zastosowania przy obliczaniu wysokości tej emerytury kwoty bazowej obowiązującej w dniu złożenia wniosku o tą emeryturę.

W toku rozpoznania odwołania w dniu 10 grudnia 2013 roku ubezpieczona nadała w placówce pocztowej adresowaną do Sądu przesyłkę zawierającą dwa zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7, dotyczące zatrudnienia i osiąganego wynagrodzenia w okresach od dnia 1 września 2004 roku do dnia 31 lipca 2006 roku oraz od dnia 8 września 2010 roku do dnia 31 października 2013 roku, które to okoliczności nie były przedmiotem rozpoznania organu rentowego w zakresie ustalenia wysokości świadczenia.

Pismem z dnia 12 marca 2014 roku sekretariat VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych przesłał do organu rentowego powołane zaświadczenia, które zostało doręczone Zakładowi w dniu 19 marca 2014 roku.

Następnie w dniu 13 listopada 2014 roku Zakład wszczął postępowanie wyjaśniające w wyniku którego decyzją z dnia 1 grudnia 2014 roku organ rentowy przeliczył B. M. emeryturę od dnia 1 marca 2014 roku, tj. od miesiąca w którym w ocenie organu złożono zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7, czyli od dnia 19 marca 2014 roku.

W dniu 21 stycznia 2015 roku ubezpieczona zwróciła się do organu rentowego o przeliczenie emerytury za okres od grudnia 2013 roku do lutego 2014 roku, podnosząc, że zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu przesłała do Sądu w dniu 10 grudnia 2013 roku, jednocześnie wskazując, że dzień 19 marca 2014 roku był dniem wypożyczenia akt przez Sąd organowi rentowemu. W ramach rozpoznania wskazanego wniosku wydana została zaskarżona decyzja z dnia 26 stycznia 2015 roku.

W wyniku rozpoznania odwołania ubezpieczonej od decyzji z dnia 7 czerwca 2013 roku Sąd Okręgowy VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję w pkt I i przyznał B. M. emeryturę od dnia (...) roku, przyjmując do ustalenia jej wysokości w części tak zwanej socjalnej – składnika emerytury 24 %, kwotę bazową wynoszącą 3.080,84 złotych. W pkt II stwierdził odpowiedzialność organu rentowego za nieustalenie wysokości prawa do emerytury.

Zakład wykonując prawomocny wyrok Sąd Okręgowy w Lublinie decyzją z dnia 21 października 2014 roku przeliczył emeryturę od dnia 12 marca 2013 roku, tj. od daty określonej w wyroku Sądu. W związku ze stwierdzoną przez Sąd Okręgowy odpowiedzialnością za nieustalenie wysokości prawa do emerytury organ rentowy wypłacił ubezpieczonej odsetki za okres od dnia 23 kwietnia 2013 roku do dnia 20 listopada 2014 roku. Decyzję przekazano do wysłania w dniu 22 października 2014 roku.

(decyzje – k. 195, 260, 273, 278 a.r.; pismo – k. 276 a.r.; odwołanie – k. 2; zaświadczenia Rp – 7 – k. 19; pismo – k. 31; potwierdzenie odbioru – k. 25; wyrok – k. 45 akt sądowych o sygn. VII U 1989/13)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w całości na podstawie powołanych dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach organu oraz w aktach sprawy, których treść nie była kwestionowana przez strony w toku procesu. Ich forma oraz treść nie wzbudziła ponadto wątpliwości co do ich autentyczności z urzędu, wobec czego zostały one uznane

za wiarygodne w całości i jako takie stanowiły pełnowartościowe źródło informacji o okolicznościach faktycznych w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie B. M. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadza się do oceny możliwości dokonania przeliczenia emerytury ubezpieczonej od dnia 1 grudnia 2013 roku, tj. miesiąca w którym do akt sprawy o sygn. VII U 1989/13 zostały dołączone w wyniku nadesłania pisma skarżącej z dnia 10 grudnia 2013 roku dwa zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, biorąc pod uwagę przedmiot sporu w sprawie o sygn. VII U 1989/13.

W ocenie Sądu ustalony w sprawie stan faktyczny w pełni usprawiedliwia wniosek o tym, że w postępowaniu przed organem rentowym, wywołanym wnioskiem ubezpieczonej z dnia 21 stycznia 2015 roku, nie mogła mieć zastosowania wykładnia przepisów powołanych w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji oraz tych na które powołuje się Zakład w odpowiedzi na odwołanie, w treści przyjętej przez organ. Zdaniem Sądu dla właściwej wykładni powołanych przepisów art. 109 ust. 1, art. 133 ust. 1 pkt 1 i art. 116 ust. 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) zasadnicze znaczenia ma ocena ustalonego stanu faktycznego z punktu możliwości zastosowania normy zawartej w art. 477¹⁰ § 2 k.p.c., zgodnie z którą jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu.

W rozpoznawanej sprawie w ocenie Sądu aktywność ubezpieczonej, wyrażoną w przesłaniu w dniu 10 grudnia 2013 roku do Sądu w toku rozpoznania odwołania od decyzji z dnia 7 czerwca 2013 roku w sprawie o sygn. akt VII U 1989/13 dwóch zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, biorąc pod uwagę zakres spornych okoliczności w tej sprawie, należało potraktować jako zgłoszenie nowego żądania w rozumieniu powołanego przepisu, a polegającego na uwzględnieniu przez organ rentowy przy ustalaniu wysokości świadczenia emerytalnego ubezpieczonej okresów zatrudnienia oraz wysokości osiągniętego w ich trakcie wynagrodzenia, w oparciu o ocenę treści przedłożonych zaświadczeń. W realiach rozpoznawanej sprawy z odwołania ubezpieczonej od decyzji z dnia 7 czerwca 2013 roku o sygn. akt VII U 1989/13 ocenę ustalonego zachowania ubezpieczonej jako zgłoszenia nowego żądania usprawiedliwia nadto treść decyzji organu rentowego z dnia 1 grudnia 2014 roku, w której Zakład przeliczył B. M. emeryturę przy uwzględnieniu zawartych w założonych przez nią w dniu 10 grudnia 2013 roku zaświadczeniach danych.

Zdaniem Sądu bez znaczenia dla możliwości dokonania przyjętej oceny zachowania ubezpieczonej jako zgłoszenia nowego żądania pozostaje brak wyraźnego zaakcentowania przez skarżącą takich intencji. Należy mieć bowiem na uwadze, że przy uwzględnieniu specyfiki postępowania sądowego z zakresu ubezpieczeń społecznych, na sądzie ciąży dalej posunięty niż w ramach innych trybów postępowania obowiązek stosowania przepisów postępowania z uwzględnieniem interesów ubezpieczonego. Z tego względu obowiązkiem Sądu rozpoznającego odwołanie w sprawie o sygn. akt VII U 1989/13 było dokonanie oceny zachowania się ubezpieczonej przy uwzględnieniu treści powołanego art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. i podjęcie przewidzianych w tym przepisie działań bez względu na stopień konkretności zachowania się ubezpieczonej. Brak aktywności Sądu w tym zakresie nie może obciążać ubezpieczonej, skoro jej zachowanie było możliwie do merytorycznej oceny z punktu widzenia treści art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.

Powyższa ocena zachowania się ubezpieczonej jako zgłoszenia nowego żądania już w dniu 10 grudnia 2013 roku w związku z nadaniem w tym dniu przesyłki w urzędzie pocztowy, powoduje, że nie może się ostać przyjęta przez organ rentowy ocena pisma przesłanego przez pracownika sekretariatu w dniu 19 marca 2014 roku, do którego dołączono między innymi nadesłane przez skarżącą zaświadczenia, jako nowego wniosku o przeliczenie świadczenia emerytalnego przy uwzględnieniu danych zawartych w tych zaświadczeniach, złożonego dopiero w tym dniu. W konsekwencji przyjęty przez organ rentowy w decyzji z dnia 1 grudnia 2014 roku dzień od którego należało przeliczyć B. M. emeryturę, tj. od dnia 1 marca 2014 roku, tj. od miesiąca w którym wpłynęły do organu rentowego dwa zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu Rp – 7, nie może zostać uznany za prawidłowy, a odmowa przeliczenia

emerytury zgodnie z żądaniem ubezpieczonej od dnia 1 grudnia 2013 roku, przyjęta w zaskarżonym rozstrzygnięciu, za słuszną. Z tych względów Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i zobowiązał Zakład do przeliczenia emerytury ubezpieczonej od dnia 1 grudnia 2013 roku, tj. pierwszego dnia miesiąca w który B. M. zgłosiła nowe żądanie w rozumieniu art. 477¹⁰ § 2 k.p.c.

Mając na uwadze te okoliczności, na mocy powołanych wyżej przepisów w związku z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji wyroku.

Odnosząc się do zawartego w odwołaniu żądania naliczenia przez organ rentowy odsetek za okres od dnia 12 marca 2013 roku do dnia 22 kwietnia 2013 roku w realiach rozpoznawanej sprawy wskazane żądanie należało potraktować jako odwołanie od decyzji Zakładu z dnia 21 października 2014 roku, realizującej prawo do odsetek w związku ze stwierdzoną odpowiedzialnością organu rentowego. Odwołanie to wniesione w piśmie z dnia 10 lutego 2015 roku należało uznać za złożone z przekroczeniem terminu 30 dniu, przewidzianym w art. 477⁹ § 1 k.p.c., które w realiach sprawy należało uznać za nadmierne. Ubezpieczona w toku rozpoznania odwołania od decyzji z dnia 26 stycznia 2015 roku nie powołała nadto okoliczności, które usprawiedliwiłaby wniosek o tym, że opisane przekroczenie nastąpiło z przyczyn niezależnych od dowodzącej. W tym stanie rzeczy na podstawie art. 477⁹ § 3 k.p.c. odwołanie od decyzji z dnia 21 października 2014 roku podlegało odrzuceniu.